

บทที่ 1

บทนำ



ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีอยู่ 4 ชื่อฉบับ คือ บางกอกโพสต์ เดอะเนชั่น ไทยแลนด์ไทม์ และบิซซิเนสเดย์ หากนับตั้งแต่เมื่อเริ่มมีหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษฉบับแรกเกิดขึ้นในประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2411 หลังจากทีรัชกาลที่ 4 ทรงเปิดประเทศแล้ว ก็มีทั้งสิ้น 17 ชื่อฉบับ*

ในขณะที่ประชากรมีจำนวนมากขึ้น คนที่มีการศึกษาดี (จบการศึกษาดั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป) ซึ่งสามารถจะเป็นลูกค้าของหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษได้ มีจำนวนมากขึ้น แต่หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษหลายฉบับกลับต้องเลิกกิจการไป ปัญหาเศรษฐกิจ การบริหารงานของหนังสือพิมพ์ และสถานการณ์บ้านเมืองที่เปลี่ยนแปลงไป อาจจะมีส่วนทำให้หนังสือพิมพ์กว่า 10 ฉบับต้องหยุดดำเนินการ แต่หากเรามองไปที่ตัวหนังสือพิมพ์เอง โดยเฉพาะเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ ก็จะพบปัญหาที่น่าสนใจว่า เนื้อหาหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษบ้านเรานั้น เป็นที่เข้าใจของผู้อ่านมากน้อยเพียงใด

* ประกอบด้วย Bangkok Daily Advertiser, Siam Daily Advertiser, The Bangkok Times, Siam Free Press, Siam Observer, Bangkok Daily Mail, Star of Siam, Liberty, Bangkok Tribune, The Express, Business in Thailand, The People, Bangkok Post, Bangkok World, The Nation (จำนวน วิบูลย์ศรี และ ดวงทิพย์ วรพันธุ์, 2530: 38 - 39) Thailand Times (เริ่มพิมพ์ออกจำหน่ายเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2536) และ Business Day (ออกจำหน่ายในเดือนมกราคม พ.ศ. 2538)

คนไทยส่วนใหญ่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา แต่หลายคนมีปัญหาเกี่ยวกับการอ่าน เข้าใจความภาษาอังกฤษ* ผู้บริหารของหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษก็คงทราบดี จึงมีกลุ่มเป้าหมายที่ไม่กว้างขวางนัก อดีตบรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ นายเทห์ จงคดีกิจ กล่าวว่า กลุ่มเป้าหมายของบางกอกโพสต์ คือ นักธุรกิจ นักบริหาร ระดับสูง นักศึกษา และชาวต่างประเทศในไทย ส่วนนายสุทธิชัย หยุ่น อดีตบรรณาธิการ เดอะ เนชั่น กล่าวว่า กลุ่มเป้าหมายของหนังสือพิมพ์ของตนประกอบด้วยข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ นักธุรกิจ นักศึกษา และชาวต่างประเทศในไทย (จ้าง วิบูลย์ศรี และ ดวงทิพย์ วรพันธุ์, 2530: 145) บรรณาธิการคนปัจจุบันของเดอะ เนชั่น นายเทพชัย หย่อง เห็นว่า " ตลาดหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของไทยยังคงค่อนข้างแคบ การจะมุ่งไปที่ผู้อ่านคนไทยอย่างเดียวคงจะไม่พอ คงจะต้องมองไปที่ชาวต่างประเทศที่เข้ามาในไทยด้วย โดยเฉพาะ นักลงทุน ซึ่งมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น พวกนี้จำเป็นต้องพึ่งหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้รู้ข่าวสารต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในประเทศ " (เทพชัย หย่อง, สัมภาษณ์, 21 กรกฎาคม 2534)

มีผู้ค้นพบหลักฐานที่แสดงว่าคนไทยได้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. 2390 - 2394 ในช่วงปลายรัชสมัยของรัชกาลที่ 3 คือ กว่า 140 ปีมาแล้ว (ไพโรจน์ ไพธีไทร, 2528: 101) จนกระทั่งในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้เข้ามาอิทธิพลต่อภาษาไทย อยู่ไม่น้อยเลย คำภาษาอังกฤษหลาย ๆ คำได้แทรกเข้ามาอยู่ในภาษาไทย และคนไทยจำนวนไม่น้อยก็ใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษปนกับคำไทยในชีวิตประจำวันจนเป็นความเคยชิน เช่น ไปช้อปปิ้ง

* งานวิจัยจำนวนหนึ่งได้ผลสรุปว่า ความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษของนักเรียน - นักศึกษาไทย โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำถึงต่ำมาก ส่วนนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ศึกษามีความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง (สุพรรณ สุกมลสันต์, 2535: 66 - 67)

ฟิง เลคเซอร์ เรียนซิมเมอร์ เป็นต้น (จ้างง วิบูลย์ศรี และ ดวงทิพย์ วรพันธุ์, 2530: 27 - 28) แต่ภาษาอังกฤษก็ยิ่งยากสำหรับคนไทยอยู่ดี เพราะวาระบบเสียงและระบบไวยากรณ์ไม่เหมือนกับภาษาไทยที่เราคุ้นเคยเป็นส่วนมาก และประเทศเราใช้ภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศมากกว่าจะเป็นภาษาราชการ หรือภาษาที่สอง เนื่องจากไม่เคยตกเป็นอาณานิคมของประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ หรือมีภาษาท้องถิ่นมากมายจนจำเป็นต้องใช้ภาษากลางสื่อเพื่อความเข้าใจ อย่างในอินเดียหรือฟิลิปปินส์ (พัฒน์ น้อยแสงศรี และ ส่องศรี โดประเสริฐ: 16 - 19) กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของคนไทยทั่วไปนั้น เป็นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในสภาพแวดล้อมที่คนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษานั้น เป็นภาษาแม่ และมีได้ใช้ภาษานั้นเป็นภาษากลางในการสื่อสารในชีวิตประจำวันอีกด้วย ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมในการใช้ภาษาที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ภาษาได้น้อยที่สุด (สมศิลป์ ฉานวงศ์, 2533: 22)

ในหมู่ของผู้ที่ควรอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษได้ เช่น นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย และผู้ที่มีความรู้ระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเป็นประจำ หลายคนมักจะมีคำถามอยู่ในใจว่า " ทำไมภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ถึงยากอย่างนั้นนะ ทำไมฉันถึงอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษไม่ค่อยเข้าใจเท่าใดนัก ทั้ง ๆ ที่ฉันก็อ่านภาษาอังกฤษในหนังสืออื่นทั่ว ๆ ไปได้ดีพอสมควร ฉันตั้งใจที่จะอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ฉันรู้สึกเป็นปมด้อยมากที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกในระดับมหาวิทยาลัย แต่อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษไม่ค่อยเข้าใจเลย " (สมจิต เอี่ยมศุภนิมิตร, 2525: 65)

เราได้ทราบว่าภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของไทย มีความยากในระดับที่ผู้ที่เรียนในมหาวิทยาลัยหลายคนไม่สามารถเข้าใจได้ แต่ก็ไม่ได้มีการศึกษาอย่างจริงจังเกี่ยวกับความยากง่ายต่อการอ่านของงานเขียนที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษนั้น เราจากการตรวจสอบรายชื่อวิทยานิพนธ์ของคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และของคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2526 - 2534* ไม่พบว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวแต่อย่างใด

* จากการได้ตรวจสอบรายชื่อวิทยานิพนธ์ ใน สนับรณานุกรมวิทยานิพนธ์ ของสถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ฉบับปี พ.ศ. 2526 - 2533 และค้นคว้าในหอสมุดกลางและห้องสมุดคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายต่อการอ่านของงานเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ส่วนใหญ่มักให้ความสำคัญกับหนังสือที่ใช้ประกอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากการสำรวจในปี พ.ศ. 2530 สุทธิพันธ์ สุกมลสันต์ (2535) ได้รวบรวมรายชื่อไว้ดังนี้*

1. ประพนอม สัจจัง (พ.ศ. 2526) เรื่อง " ระดับความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 "
2. กาญจนา ชาดตระกูล (พ.ศ. 2527) เรื่อง " ระดับความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 "
3. วรารณี ชูสุก (พ.ศ. 2528) เรื่อง " การเปรียบเทียบระดับความยากง่ายของวารสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เมื่อใช้ Fry readability scale และ Golub's Syntactic Density Measure "
4. พัชรี จันท์เจริญสุข (พ.ศ. 2530) เรื่อง " การเปรียบเทียบความยากง่ายของบทอ่านในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย "
5. สุเกียรติ แซ่ตั้ง (พ.ศ. 2527) เรื่อง " การใช้ Rix Readability Index กำหนดระดับความยากง่ายของหนังสือเสริมประสบการณ์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น "
6. นิตยา พิ้วสกุล (พ.ศ. 2527) เรื่อง " ความเที่ยงตรงของสูตรวัดค่าความซับซ้อนของระเบียบคำในประโยค ในการตัดสินความยากง่ายของหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 "
7. จงรักษ์ ชัยอนุพันธ์ (พ.ศ. 2527) เรื่อง " ประสิทธิภาพของ Fry readability scale (1978) เมื่อใช้ตัวอย่างขนาดต่างกัน "

* ทั้งหมด เป็นวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการศึกษาความยากง่ายต่อการอ่านของงานเขียนมาเป็นเวลานานแล้ว จนกระทั่งมีการคิดค้นวิธีการที่จะประเมินหรือวัดค่าความยากง่ายดังกล่าวด้วยวิธีการทางคณิตศาสตร์ ซึ่งเรียกกันว่า " สูตรประเมินค่าความยากง่ายต่อการอ่าน " (readability formula) วิธีการหรือเครื่องมือวัดเหล่านี้ได้ถูกนำไปใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่านของงานเขียนประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะงานเขียนทางวารสารศาสตร์ มีการศึกษาเปรียบเทียบเนื้อหาต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์และนิตยสาร เช่น ข่าวหนัก ข่าวเบา บทบรรณาธิการ เป็นต้น รวมทั้งมีการเปรียบเทียบเนื้อหาโดยรวมระหว่างหนังสือพิมพ์กับหนังสือพิมพ์ นิตยสารกับนิตยสาร และสำนักข่าวกับสำนักข่าวด้วย*

ผลการศึกษาในสหรัฐฯ พบว่าข่าวหนักโดยเฉลี่ยยากกว่าข่าวเบา และยากกว่าบทบรรณาธิการด้วย* ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสงสัยว่า ลักษณะดังกล่าวจะเป็นจริงหรือไม่ในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของไทย นอกจากนี้ยังต้องการพิสูจน์ความเชื่อของผู้วิจัย เกี่ยวกับหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และเดอะเนชั่น ดังนี้

1. เนื้อหาของเดอะเนชั่นง่ายกว่าบางกอกโพสต์ (เพราะเชื่อว่าเดอะเนชั่นจัดตั้งและบริหารโดยคนไทย น่าจะมุ่งเขียนให้เข้าใจง่ายสำหรับคนไทยมากกว่า)
2. เรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ของไทย น่าจะง่ายกว่าเรื่องที่หนังสือพิมพ์ได้รับจากสำนักข่าวต่างประเทศ ที่เขียนโดยชาวต่างประเทศ (เพราะเชื่อว่าน่าจะมีมุ่งเขียนให้เข้าใจง่ายสำหรับผู้อ่านไทย ที่ส่วนใหญ่มักมีปัญหาเกี่ยวกับการเข้าใจภาษาอังกฤษ)

วิธีการประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่านของงานเขียนที่ได้รับการยอมรับอย่างมาก มีการกล่าวอ้างถึงและถูกนำมาใช้จนถึงปัจจุบัน มี 2 แนวทาง คือ วิธีการของรูดอล์ฟ เฟลช (Rudolf Flesch) และของโรเบิร์ต กันนิง (Robert Gunning) ซึ่งมีสมมุติฐานที่เหมือนกัน คือ ความยาวของประโยค (นับจากจำนวนคำ) และความยาวของคำ (ดูที่จำนวนพยางค์) มักจะมีความสัมพันธ์กับความยากง่ายของงานเขียน คือประโยคที่ยาว ๆ (ส่วนใหญ่จะมีโครงสร้างซับซ้อน) และคำยาว ๆ (ส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ยากและไม่คุ้นเคย) มักจะทำให้งานเขียนนั้นอ่านเข้าใจยากกว่างานเขียนที่มีประโยคและคำสั้น ๆ (Newsom and Wollert, 1988: 60 - 61) วิธีการทั้งสองมีแนวทางการคำนวณต่างกัน ซึ่งก็เป็นประเด็นหนึ่งที่น่าจะศึกษาต่อไปว่า ข้อแตกต่างดังกล่าวนี้ทำให้ผลที่ได้ต่างกันหรือไม่ นอกเหนือจากการศึกษาเนื้อหาของหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ (บางกอกโพสต์และเดอะเนชั่น) ว่ามีความยากง่ายต่อการอ่านระดับใด และผลที่ได้จากการเปรียบเทียบเนื้อหาด้านต่าง ๆ จะเหมือนกับผลการศึกษาในต่างประเทศหรือไม่

* รายละเอียดอยู่ในบทที่ 2 เรื่อง " งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง "

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ต้องการทราบถึงระดับความยากง่ายต่อการอ่านโดยเฉลี่ยของเนื้อหาโดยรวมของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และ เดอะ เนชั่น
2. เพื่อเปรียบเทียบเนื้อหาแต่ละประเภทของหนังสือพิมพ์ทั้งสองฉบับ ว่ามีระดับความยากง่ายต่อการอ่านต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. เพื่อวิเคราะห์ว่าเรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ (ประจำกองบรรณาธิการ) กับเรื่องที่หนังสือพิมพ์ได้รับจากสำนักข่าวต่างประเทศ มีระดับความยากง่ายต่อการอ่านต่างกันหรือไม่
4. เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้สูตรการประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่านของงานเขียนระหว่างสูตรของรูดอล์ฟ เฟลช (Rudolf Flesch) กับของโรเบิร์ต กันนิง (Robert Gunning) ว่าจะมีความสอดคล้องกันหรือไม่

ปัญหาคำวิจัย

1. เมื่อใช้สูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่านของ Flesch และ Gunning เนื้อหาของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และ เดอะ เนชั่นมีระดับความยากง่ายต่างกันหรือไม่
2. ข่าวหนัก (hard news) อ่านเข้าใจยากกว่าข่าวเบา (soft news) หรือไม่ หากประเมินด้วยสูตรดังกล่าว
3. เรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์จะง่ายกว่าเรื่องที่มาจากสำนักข่าวต่างประเทศหรือไม่ ถ้าใช้หลักเกณฑ์ของ Flesch และ Gunning วัด
4. หากเปรียบเทียบบรรณาธิการกับข่าวหนัก บรรณาธิการจะง่ายกว่าหรือไม่ ถ้าใช้สูตรทั้งสองประเมิน
5. ผลที่ได้จากการคำนวณด้วยสูตรของ Flesch และ Gunning มีความสอดคล้องกันหรือไม่

สมมติฐานของการวิจัย

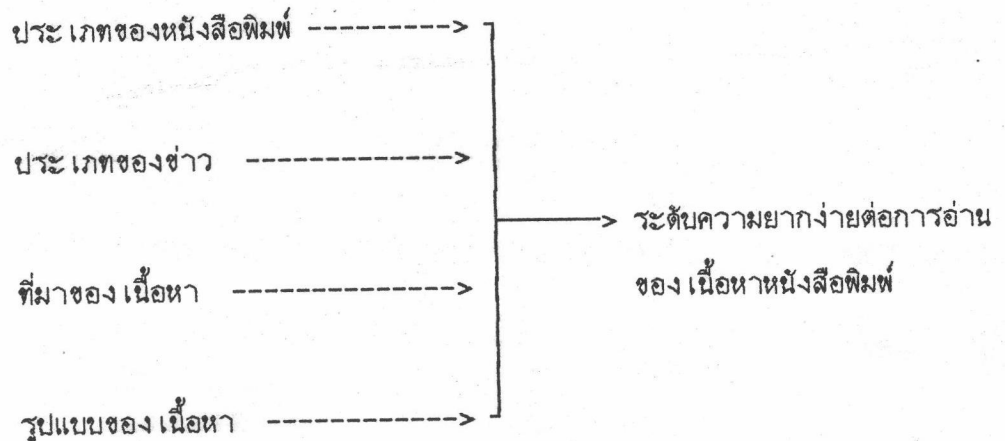
1. เนื้อหาของบางกอกโพสต์และ เดอะ เนชั่นมีระดับความยากง่ายต่อการอ่านต่างกัน
2. ชาวนักยากต่อการอ่านมากกว่าชาวเขา
3. เรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ง่ายต่อการอ่านมากกว่าเรื่องที่มาจาก

สำนักข่าวต่างประเทศ

4. ชาวนักยากต่อการอ่านมากกว่าชนบทชนวนาธิการ
5. ผลที่ได้จากการใช้สูตรของ Flesch และ Gunning มีความสอดคล้องกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยนี้ มีความเชื่อว่ามีตัวแปร 4 ลักษณะที่สัมพันธ์กับระดับความยากง่ายต่อการอ่านของเนื้อหาหนังสือพิมพ์ คือ ประเภทของหนังสือพิมพ์ ประเภทของข่าว ที่มาของเนื้อหา และรูปแบบของเนื้อหา ปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวสามารถนำมากำหนดเป็นตัวแบบ (model) เพื่อใช้ในการวิจัยได้ดังนี้



ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่จะทำการศึกษา แบ่งออกเป็นตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

1. ประเภทของหนังสือพิมพ์ ประกอบด้วยหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ที่ถือกำเนิดโดยชาวต่างประเทศเป็นหลัก และหนังสือพิมพ์เดอะ เนชั่นที่ริเริ่มและบริหารโดยชาวไทยเป็นหลัก
2. ประเภทของข่าว ประกอบด้วยข่าวหนักและข่าวเบา
3. ที่มาของเนื้อหา ประกอบด้วยข่าวที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ และ เรื่องที่หนังสือพิมพ์ได้รับจากสำนักข่าวต่างประเทศ
4. รูปแบบของเนื้อหา ประกอบด้วยข่าวหนักและบทบรรณาธิการ

ตัวแปรตาม คือ ระดับความยากง่ายต่อการอ่านของ เนื้อหาหนังสือพิมพ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เนื่องจากการศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายต่อการอ่านของงานเขียน (โดยเฉพาะในส่วนที่ เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์) ยังไม่แพร่หลายมากนักในประเทศไทย การศึกษานี้จึงจะ ให้ความสำคัญกับ เรื่องดังกล่าวในแง่มุมต่าง ๆ และนำเอาแนวความคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้กับ หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของไทย เพื่อจะได้ทราบว่า เนื้อหาของหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของ ไทย อ่านเข้าใจยากหรือไม่ เพียงใด (เมื่อคำนึงถึงปัจจัย 2 ประการ คือ ความยาวของ ประโยคและความยากของคำศัพท์ที่ใช้) และผลการศึกษาในต่างประเทศ เกี่ยวกับความยาก ง่ายต่อการอ่านของ เนื้อหาด้านต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์ จะตรงกับผลที่ได้จากการศึกษานี้หรือไม่

นอกจากนี้ คาดว่าจะได้ทราบปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความยากง่ายต่อการอ่านของ งานเขียน (ภาษาอังกฤษ) ซึ่งอาจนำมาประยุกต์ใช้ในการเขียนครั้งต่อไป เพื่อให้งานเขียน นั้นอ่าน เข้าใจง่ายขึ้น และทำให้การสื่อสารโดยการ เขียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

1. ตัวอย่างที่นำมาศึกษา เป็นข้อเขียนจากหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และเดอะเนชั่น ในช่วงเดือนกรกฎาคม 2535 ถึงมิถุนายน 2536

2. การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะเนื้อหาส่วนที่เป็นข่าวและบทบรรณาธิการ ไม่ได้ศึกษาเนื้อหารูปแบบอื่น

3. สูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน (readability formula) ต่าง ๆ รวมทั้งของเฟลชและกันนิงที่งานวิจัยนี้ใช้ มีข้อจำกัดคือ วัดได้เฉพาะความยากของสไลด์การเขียน แต่ก็ไม่สามารถวัดความยากดังกล่าวได้อย่างสมบูรณ์ และไม่สามารถบอกได้ว่างานเขียนที่วัดนั้น เป็นงานเขียนที่ดีหรือไม่

4. การประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่านในที่นี้ ไม่ได้ศึกษาผู้อ่าน แต่มุ่งเน้นที่ตัวงานเขียน (ข่าวและบทบรรณาธิการ) เป็นการประเมินลักษณะความยากง่ายของสไลด์การเขียน (ดูที่ความยาวของประโยคและความยาวของคำที่ใช้)

5. ผลที่ได้จากการคำนวณโดยใช้สูตรจะเป็นตัวเลข เฟลชและกันนิงได้อธิบายผลโดยเปรียบเทียบตัวเลขดังกล่าวกับระดับความสามารถในการอ่าน (reading level) หรือระดับการศึกษาของสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่เกรด 5 กับ 6 จนถึงบัณฑิตปริญญาตรี (เฟลชได้อธิบายเป็นลักษณะความยากง่ายด้วย เช่น ค่อนข้างง่าย ง่าย ยากมาก)

ในการเปรียบเทียบระดับการศึกษาระหว่างระบบสหรัฐฯ กับระบบไทยนั้น ไม่อาจทำได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านเข้าใจความงานเขียนภาษาอังกฤษ ในการวิจัยนี้จึงเปรียบเทียบอย่างคร่าว ๆ โดยเทียบจำนวนปี* เช่น เกรด 6 ของสหรัฐฯ เทียบได้กับ ป.6 ของไทย เกรด 12 เทียบได้กับ ม.6 เป็นต้น

* รายละเอียดอยู่ในบทที่ 2 หัวข้อ " การเปรียบเทียบระดับคะแนนความยากง่ายต่อการอ่านที่กำหนดโดยเฟลชและกันนิง "

นิยามศัพท์

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ในคำศัพท์เฉพาะบางคำที่ใช้ในการวิจัยนี้ จึงได้กำหนดคำนิยามศัพท์ดังกล่าวไว้ดังนี้

1. เนื้อหา หมายถึงงานเขียนที่เป็นเรื่องที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ บางกอกโพสต์และเดอะเนชั่น ซึ่งประกอบด้วย

ก) ข่าว หมายถึง ข่าวการเมือง ข่าวเศรษฐกิจ ข่าวกีฬา และข่าวบันเทิง - ข่าวสังคม (ในที่นี้ ข่าวบันเทิง - ข่าวสังคม คือ เรื่องเกี่ยวกับภาพยนตร์ ดนตรี ศิลปะ และคนดังในสังคม)

ข) บทความ คือ บทความวิชาการ

2. ข่าวหนัก* หมายถึง ข่าวการเมือง และข่าวเศรษฐกิจ**

3. ข่าวเบา* หมายถึง ข่าวกีฬา และข่าวบันเทิง - ข่าวสังคม**

4. เรื่องที่เขียนโดยนักเขียนของหนังสือพิมพ์ หมายถึง ข่าวและบทความที่เขียนโดยนักเขียนของกองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และเดอะเนชั่น ทั้งที่เป็นคนไทย และชาวต่างประเทศ

* Wilbur Schramm (อ้างถึงใน จ้างง วิบูลย์ศรี และดวงทิพย์ วรพันธุ์, 2530: 36) ได้ให้คำจำกัดความไว้ดังนี้

ข่าวหนัก (hard news) หมายถึง ข่าวที่มีสาระประโยชน์ แต่ผู้อ่านได้รับผลตอบแทนทางจิตใจช้า (delayed reward news) เพราะไม่ตื่นเด่นหรือเร้าอารมณ์ผู้อ่านมากนัก เช่น ข่าวบริหารประเทศ ข่าวความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ข่าวเศรษฐกิจ ข่าวการศึกษา ข่าววัฒนธรรมและศาสนา

ข่าวเบา (soft news) หมายถึง ข่าวที่ผู้อ่านได้รับผลตอบแทนทางจิตใจเร็ว หรือรู้สึกได้ทันที (immediate reward news) เพราะสามารถเร้าอารมณ์ผู้อ่านได้โดยตรง เช่น ข่าวอาชญากรรม ข่าวกีฬา ข่าวอุบัติเหตุ ข่าวภัยพิบัติและปาฏิหาริย์ รวมทั้งข่าวบันเทิงและข่าวสังคม

** เหตุที่เลือกศึกษาเฉพาะข่าวการเมือง เศรษฐกิจ กีฬา และบันเทิง - สังคม เพราะเป็นเนื้อหาหลักในหนังสือพิมพ์ทั้งสอง ในขณะที่ข่าวอื่น ๆ เช่น ข่าวการศึกษา วัฒนธรรม อาชญากรรม อุบัติเหตุ ฯลฯ ไม่ค่อยมีปรากฏอย่างสม่ำเสมอ

5. เรื่องที่หนังสือพิมพ์ได้รับจากสำนักข่าวต่างประเทศ หมายถึง ข่าวที่หนังสือพิมพ์ทั้งสองได้รับจากสำนักข่าวและหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ แล้วนำมาลงในหนังสือพิมพ์ของตน
- สำนักข่าวต่างประเทศดังกล่าว คือ เอพี (Associated Press) ยูพีไอ (United Press International) รอยเตอร์ (Reuter) เอเอพี (Agence-France Presse) เกียวโด (Kyodo) และ เอพี - ดาวโจนส์ (AP-Dow Jones)
- หนังสือพิมพ์ต่างประเทศได้แก่ Los Angeles Times, USA Today, New York Times, Daily Express เป็นต้น
6. หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ (Bangkok Post) หมายถึง หนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษ ของบริษัทโพสต์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) ในช่วงระหว่างเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2535 ถึงมิถุนายน พ.ศ. 2536
7. หนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น (The Nation) หมายถึง หนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษ ของบริษัทเนชั่น พับลิชชิ่ง กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) ในช่วงระหว่างเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2535 ถึงมิถุนายน พ.ศ. 2536
8. ระดับความง่ายต่อการอ่าน (readability) หมายถึง ความยากหรือง่ายของลักษณะการเขียนงานเขียน อันเนื่องมาจากปัจจัยที่เกี่ยวกับความยาวของคำ และความยาวของประโยค ที่มีผลต่อความเข้าใจของผู้อ่าน (ประเมินโดยสูตรของเฟลชและกันนิง)
9. สูตรประเมินระดับความง่ายต่อการอ่าน (readability formula) หมายถึง วิธีการวัดที่ตั้งใจจะให้ เป็นเครื่องมือที่สามารถประมาณระดับความง่ายต่อการอ่านของงานเขียน ออกมาเป็นตัวเลข คือ เป็นคำอธิบายในเชิงปริมาณซึ่งไม่มีอคติ (Objective) วิธีการนี้มุ่งไปทำงานเขียนไม่ได้ทดสอบผู้อ่านแต่อย่างใด (Klare, 1969: 3, 33 - 34) ในที่นี้หมายถึงสูตรของเฟลชและกันนิง
10. สูตรของเฟลช* (Flesch's readability formula) หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ประเมินระดับความง่ายต่อการอ่านของงานเขียนภาษาอังกฤษ ที่คิดค้นโดย Rudolf

* รายละเอียดอยู่ในบทที่ 2 เรื่อง " สูตรประเมินระดับความง่ายต่อการอ่านของ Flesch และ Gunning "

Flesch ในปี ค.ศ. 1948 สูตรนี้คำนึงถึงปัจจัย 2 ประการคือ ความยาวโดยเฉลี่ยของประโยค และจำนวนพยางค์

11. สูตรของกันนิง* (Gunning's readability formula) หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ประเมินระดับความยากง่ายของงานเขียนภาษาอังกฤษ ที่คิดค้นโดย Robert Gunning ในปี ค.ศ. 1952 สูตรนี้คำนึงถึง 2 ปัจจัย คือ ความยาวโดยเฉลี่ยของประโยค และจำนวนคำยาก (คำที่มีตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไป)

* รายละเอียดอยู่ในบทที่ 2 เรื่อง " สูตรประเมินระดับความยากง่ายต่อการอ่าน ของ Flesch และ Gunning "